

PRELIVANJE BARV NA NAJLEPŠEM AKVARELU

SKRIVOMA GORIJO OGNJI SPOMINOV

MIRA ŠINCEK

Grem, da se srečam z neko neznanko. Ali je daleč ali do nje je le dva koraka tega ne vem. Da pa oko zažari ti, moraš le vedeti: nekdo me tam že čaka.

Dobriša Cesarič

Gora vedno potrpežljivo čaka, pa naj bo odeta v debele snegove, okovana v ste-klo ledu ali potopljena v barve in meh-kobo najlepših rož, pod slapom sonca ali tkanino mesečine; kadarkoli pridemo k njej, nam je pripravljena širokosrčno in ne da bi kaj skrivala odpreti najbolj skrite zakladnice, nas očarati z do takrat še neznanimi, neslutnimi, najlepšimi raz-gledi, podobami, barvami in globinami.

Medtem ko je vlažna in mračna noč še skrivala vse to, je avto vendarle zanesljivo sledil snopom lastne svetlobe in nas, to že vemo, varno peljal proti cilju, proti go-ratim, sončnim predelom Slovenije, v Ju-lijske Alpe.

Namesto jasnega jutra je bil Vršič odet v meglo.

Natančno vem, kje so številna plazovita melišča Mojstrovke, kje je plečati in ši-roki Prisojnik, kje je zelena globina ve-ličastne gozdnate Trente; toda zdaj je bilo vse potopljeno, vse je utonilo in iz-ginilo v sivini.

Medtem ko v Tičarjevem domu zajtrku-jemo, upamo, da nas sonce ne bo razo-čaralo, med pogovorom pa smo vse trd-neje odločeni, da gremo na Jalovec, pa čeprav bi nas spremljala megla.

VSASAVAM ČUDEŽEN MIR

Toda le malo pozneje vetrovi razženejo megle — in glej, grozovito se zarišejo ostre stene Mojstrovke sredi sivine in meh-kobe meglenih zaves. Nahrbtnike že imamo na ramah in zdaj vem, da je Ja-lovec tista neznana gora, ki me pričakuje, že samo misel na srečanje z njim pa mi barva oči, da žarijo od sreče.

Spotoma nama Marko pripoveduje o svo-jem prvem plezanju na Jalovec po morju goste megle in oblakov, brez pričakovanih razgledov ter zaželenih pogledov in vi-dikov v neskončne daljave. Obljublja mu, da bo z nama imel večjo srečo — in zares je sonce raztopilo megle, ne da bi sploh opazili, kdaj se je to zgodilo, izgi-nila je senca in zdaj so pred nami temno zelene globine Trente in Zadnjice, beli, srebrni in blesteči vrhovi najlepših gorá Škrlatice, Prisojnika, Razorja, Triglava, Kanjavca, Bavškega Grintavca, nad njimi

pa kar neresnična modrina neba brez ene-ga samega oblaka, mirna in prostrana. Pot se dviga in spušča, pelje skozi nizko rastlinje in grmovje, vijuga v senci bujnih krošenj, poteka med travami in pisanim cvetjem, ki valovi v vetriču. Zadiši opojen vonj nežnih, drobnih planinskih nageljnov ali po sladkih iglicah in smrekovi smoli. Pot je trda od septane temne zemlje in ostra od razbitega kamenja, široka in ozka, hitra in počasna. Molčimo; vse to-pleje postaja, lasje se lepijo na vlažna čela in žeja suši usta; vse bolj upam, da bo naposled kdo le predlagal počitek.

Mir je prav čudežen; vsesavam ga in čutim, kako sem hrepenela po tem, kako ga potrebujem. V tihoto temne zemlje in nutek izgubi zvok naših korakov, pod težo gojzarjev zaječi kamen, zacvili korenina ali počl zlomljena vejica, ki se je znašla na poti, potem pa spet vse skupaj kot z dla-njo pokrije mir.

Voda! Iz skale se je izvila v drobni sre-brni nitki, ki se je lesketala v soncu, ter se zbirala v lesenem prevrtnem koritu. Vsaka kapljica, ki je padla na gladko vod-no površino, je zaplesala ples številnih prstanov, ki so se vse bolj večali, nato pa so se naenkrat porazgubili, ranjeni od raskavih sten lesenega korita. Vendar je že naslednja kapljica nadaljevala ples, tako da se nebo nikakor ni moglo umiriti in potopiti v vodi. Žejno in hvaležno smo pili, si osvežili roke in obraz, hkrati s sledjo vode pa je počasi izginjala tudi sled utrujenosti.

Še na en tak gorski dar, na vodo iz skale, smo naleteli med to vročo, dolgo, naporno in žejno potjo.

ZDRAVICA GORI IN SEBI

Mirko si je naložil veliko metrsko poleno, da bi ga odnesel v planinsko koč. Za-vidala sem mu, saj je poleg najtežjega nahrbtnika nosil še ta metrski kos lesa, ne da bi ga to vidno utrujalo, kot da ne bi hodil že nekaj ur, kot da ga sonce ne bi žgalo, kot da ne bi čutil vse bolj strme in vse težavnejše poti. Zato pa sva se Lila in jaz vse pogosteje ustavljali, da bi si kaj povedali, da bi si natančneje ogledali prostranstva okrog sebe, vse to seveda pravzaprav zato, da bi si nekoliko oddahnili, da bi v sebi zbrali še malo moči.

Ker pa vsaka pot nekam pelje in ni brez konca, se je tudi ta naša vse bolj utrujena hoja bližala cilju. Šaljivi napis na skali pri zadnjem vzponu »A ti je kaj vroče?«

nas je spravil v smeh — in že smo bili tam.

Dobri oskrbnik Franc nas je sprejel z nasmehom in z mlačnim, najboljšim čajem na svetu.

Potem smo se po skalovitih stezah z ostrim kamenjem, ki so peljale strmo proti nebu, spogledovali z melišči globoko pod seboj, si podajali roko z močnimi klini in varnostnimi jeklenicami, stopali po mehkelem snežišču ter se dolgo in brez naglice približevali belemu in ponosnemu vrhu Jalovca. Celoten dan je minil čist, čudežno miren, obarvan s svetlobo in soncem kot na razglednicah, naposled pa so se začeli iz praznih globin prosojni in beli dvigati oblaki, da bi bilo doživetje še popolnejše. V hitrem letu so se natikali na ostre skale, se trgali in cefrali na vrhovih, raztrgani nadaljevali pot in se topili pod žarki še vedno močnega sonca ter počasi popolnoma izginili.

Za njimi je ostajalo še bolj modro nebo, kot je bilo poprej, vrtoglave globine so zevale, da je bilo človeka strah, do koder je segel pogled pa se je raztegovala veriga pozlačenih vrhov.

Mirko je spet pripravil presenečenje: nazdravili smo z viskijem iz njegovega nahrbtnika na najlepšem vrhu Julijcev, visoki gori v sebi in samim sebi, neznatnim ljudem v svetu mogočnih gorskih vrhov.

V tem mirnem trenutku molka in sreče sem vedela, da bom dolgo, vse dokler mi bo življenje poklanjalo jutra in večere, hranila v očeh modrinu prav tistega neba, v srcu mir teh višav, vsako besedo, ki jo je mogoče skrivoma slutiti ali ki zveni izgovorjena, da bom vse, tudi najdrobnejše trenutke tega našega osvajanja hranila za dneve, ki bodo prišli in ko me bo včasih objela žalost, ne da bi vedela zakaj, ko mi bodo nevidne solze zameglile pogled in ko me bo vsakdanjik zbolel zaradi neizsanjanih sanj; takrat bodo skrivoma goreli ognji spominov, ki nikoli ne ostarijo.

S PLATNA NEBA JE ODTEKAL DAN

Počasi in previdno smo sestopali, senca gore za nami je mehko pokrivala pot, vča-

Jalovec — najlepša slovenska gora

sih je od sten zaropotal kamen, vržen v prazno, ki ga je sprožila lahka kozorogova noga, ko se je ob izteku dneva kdo ve kam napotila. Brez strahu so nas gledale velike, vlažne in temne oči teh prelepih živali.

Pred zavetiščem smo se ustavili. Gledali smo, kako z velikega platna neba počasi odteka dan, ki ga sicer ne bo mogoče vrniti, ki pa bo vendarle večer. Kot na najlepšem akvarelu so se topile barve, nežne in mehke, v neštivilne odenke rumene in rjave. V daljavi so vrhovi drhteli v megličasti toploti zahoda in zdelo se je, kot da za njimi nekdo počasi gasi ognje dneva. Prve zvezde so se mežikaje obešale na nebo, visoke in neme, iz teme doline so jim s trepetajočo dobrohotnostjo odgovarjale drobne lučke.

Zjutraj smo se odpravili proti Vršiču. Dobri Franc nam je še dolgo mahal kot starim znancem in zaželela sem si, da bi imelo še več koč takega oskrbnika — moža s širokim srcem in blagimi očmi.

V kamnitem hladu je ob stekleni nitki vode prav kmalu zadišala Lilina kava, okrog nas so bile dišeče in raznobarvne rože, nad nami so bili daljnji vrhovi, gora pa nam je darovala še en sončen dan.

Prečili smo številna melišča Mojstrove, se nagledali čudežnih razgledov in si izbrali cilj za prihodnje poletje: v istem sestavu in v iste najlepše gore.

Zdaj, ko sem daleč od vrhov in sten, urejam v duši občutja in nizam najlepše spomine. Neštetokrat ponavljam iste trenutke, v srcu pa mi vse jasneje zveni:

»Priznam samo hribe; ne gre za pohvale: samo v gorah ni nobene prevare!«

Kako priplezati na Ararat?

Turška vlada je objavila nova pravila, ki predpisujejo, kako je mogoče priti do dovoženja za vzpon na Mt. Ararat.

V zimski sezoni, se pravi od 1. oktobra 1988 do 1. junija 1989, je Ararat zaprt. Od 1. septembra lani je turška alpinistična zveza tudi zvišala plezalsko pristojbino na 50 dolarjev na osebo. To vsoto morajo alpinisti po prihodu v Dogubeyazit plačati prek banke ali pošte.

Lansko poletje je prišlo na vrh Ararata 1200 alpinistov z vsega sveta. Ta čas je bilo na vrhu in okoli njega tudi varno, kajti okolico je nadzorovala turška vojska.